

Voorganger: dr. Wouter Klouwen – Baarn

Overdenking: *'Zijn kruis en ons kruis'*

(n.a.v. Markus 8: 31-35)

Zusters en broeders in Christus,

Het is vandaag *aswoensdag*. Het begin van de veertigdagentijd. Tijd van boete en inkeer, voor sommigen ook echt een tijd van vasten of in elk van jezelf geval in acht nemen, soberen. *Om stil te staan bij, ja bij wat eigenlijk?* Bij de weg die Jezus gegaan is? Zijn lijden, kruis en sterven? Bij het lijden van zovelen in deze wereld? Het onrecht? We worden daar deze dagen wel heel in het bijzonder bij bepaald. Onontkoombaar. Het is verschrikkelijk wat er gebeurt. Je wordt er naar van en het gaat helemaal in je zitten. En ja, het heeft inderdaad met elkaar te maken: het lijden van Jezus en het lijden in de wereld. *Daarover moeten we nadenken, bij stil staan.* En we doen dat vanmiddag, op deze aswoensdag, met het woord van Jezus dat we zojuist lizen: *Laat wie achter Mij wil komen zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen.*

Wat is dat, wat Jezus vraagt? Vraagt Jezus dat wij net als Hij de weg moeten gaan van veel moeten lijden, verworpen worden, gedood worden en ten derden dage opstaan? Moeten wij net als Jezus gekruisigd worden, zoals dat in streng katholieke landen niet alleen wordt nagespeeld, maar meer dan dat – als een vereenzelviging: dat wij meelijden met Jezus... Wil Jezus dat? Is dát wat Hij zegt? Dat geloof ik niet. Niet omdat dat overdreven zou zijn, of omdat we dat tóch niet kunnen: net zo lijden als Jezus. Dat weet ik niet, er wordt verschrikkelijk geleden. Maar het gaat er niet om dat wij Jezus nadoen. Want dan zien we voorbij aan dat het andersóm is: *Niet wij hoeven met Jezus mee te lijden, niet wij treden in zijn plaats, maar Hij treedt in ónze plaats. Niet wij lijden om zijntwil, maar Hij lijdt om onzentwil.*

Wat Jezus van ons vraagt, is niet dat wij lijden als Hij, is niet dat wij zijn kruis dragen (wie zou dat kunnen, de zonde der wereld dragen), **maar dat wij óns kruis dragen.**

En wat is ons kruis? Is dat niet, zal ik het zo zeggen, is het niet dat er een *kruis* door gaat? Door mijn leven als mijn leven. Dat ik niet langer mijzelf als eerste en laatste, als begin en einde, als middelpunt van de wereld zie, maar Hém, Jezus Christus – Hij, die hele ik-gerichtheid van mij, waarin ik mijzelf toebehoor en voor mijzelf leef en sterf, en waarin ik een zondaar ben voor God, heeft opgeheven, weggedaan, *doorgekruist...*

Is dat niet óns kruis? Kijk, we leven in een wereld waar het héél erg om onszelf gaat. Ikke ikke ikke en de rest kan stikken. We zien hoe het ego van één iemand een wereld kan doen instorten. Een kruis erdoor. En is nou niet dít ons kruis: dat wij zien op zijn kruis! Is dat niet ons kruis, dat wij zeggen: **'Niet meer ik, niet ík leef, maar Christus leeft in mij!'** – een woord van Paulus.

Dat is de wissel, die Jezus ons vraagt over te gaan. En niet dat wij die wissel nou eigenmáchtig overgaan – wie van ons zou dat kunnen? Dan zou het nóg 'ons ding' zijn, dan zouden wij nóg over ons leven gaan, zou het nóg met mijzelf staan of vallen. Nee, maar Hem volgen, is toch niets dan erkennen: 'Gij, Here Jezus – de weg die Gij gaat, is het evangelie, is onze bevrijding, daarin is ons leven en worden wij aangenomen. De weg die Gij gaat is een kruis door alle zonde en eigenmachtigheid waarin de wereld en wij gevangen zijn, de weg die Gij gaat is de opening naar het licht – dat wij niet langer onszelf toebehoren, maar uw eigendom zijn...'

Dat kunnen wij niet zelf. Wat wij alleen kunnen, en dat is ons gevraagd, is ons bij Hem neerleggen: leggen wij ons bij U neer, / in uw dood begraven... Zou dat niet zijn wat Jezus van ons vraagt: **jezelf verloochenen, je kruis opnemen, dat kruis door je leven, Hém volgen, en zo het leven vinden? Zijn leven, dat een eeuwig leven is.**

De lijdenstijd, de veertigdagentijd, tijd van boete, tijd van vasten. Niet om daarmee te verdienen. Niet om daarmee beter te worden. Niet om Jezus ná te doen. Maar om de handen te openen. Om ontvankelijk te worden. **Om dat grijpgrage leven van ons... te laten omkeren naar een leven uit genade**, dat ontvangt, dat in het licht staat, van Hem die zélf de ommekeer is, ten Goede, want tot God. **Leggen wij ons bij U neer, / in uw dood begraven.**

Amen.

